

Sygn. akt I C 118/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 r. wJ.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S. A. z siedzibą w W.

przeciwko Ł. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 118/18

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 04.09.2018 r.

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Ł. T. kwoty 64 635,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie wskazał, że strony łączyła umowa pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany był zobowiązany do spłaty określonej sumy pieniężnej. Zadłużenie zostało postawione w stan wymagalności z dniem 14.11.2017 r. Na dochodzoną kwotę składa się kapitał w kwocie 61 004,45 zł, a w pozostałym zakresie odsetki.

Pozwany – będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy – nie stawił się na nią, nie złożył również pisemnej odpowiedzi na pozw.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Roszczenie podlega oddaleniu. Powód nie przedłożył jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby jego twierdzenia przytoczone w pozwie, co skutkuje uznaniem powództwa za nieuzasadnione – tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W świetle tego przepisu za prawdziwe mogą być przyjęte fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały należycie wykazane. Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w powołanym przepisie uzupełniają reguły procesowe, w szczególności art.

3 k.p.c. statuujący zasadę prawdy materialnej i art. 232 k.p.c. nakazujący stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności

i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z powyższego wynika zatem, iż w kontrydiktoryjnym modelu postępowania cywilnego materiał procesowy dostarczają strony, poszukiwanie prawdy i faktów ją wykazujących jest ich obowiązkiem, a sąd jedynie dba o zachowanie reguł przy jej dochodzeniu.

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy zauważyć należy, iż powód - pomimo profesjonalnej reprezentacji - zaniechał wszelkiej inicjatywy dowodowej w zakresie dochodzonego roszczenia. W szczególności, nie przedłożył nawet dokumentów powołanych w treści pozwu (lista dowodów).

Okoliczność ta czyni wątpliwym twierdzenia powoda o istnieniu wymagalnej wierzytelności wobec pozwanego Ł. T..

Tymczasem niestawiennictwo pozwanego na rozprawie upoważnia Sąd do wydania wyroku zaocznego, gdy pozwany został prawidłowo zawiadomiony o miejscu i terminie rozprawy, a więc gdy miał możliwość wzięcia w niej udziału.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Podnieść należy, iż przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy jednak wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (vide: SN z 18.02.1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec, więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (wyrok SN z 31.03.1999 r. I CKU 176/97, LEX nr 37430).

Negatywny wynik takich rozważań uczyniony w niniejszej sprawie powodował, w oparciu o art. 6 k.c. w zw. z art. 720 k.c. i w zw. z art. 339 k.p.c., wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku zaocznego doręczyć:

- a) pełnomocnikowi powoda r.pr. T. G.
- b) pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie.

2. K.. 14 dni.

J., dnia 04.09.2018 r.